

„Sărbătorind două decenii de la instaurarea republicii — împlinirea uneia din cele mai arzătoare aspirații ale forțelor progresiste din istoria modernă a României — poporul a făcut bilanțul epocii glorioase a socialismului. Mândru de ceea ce a înfăptuit cu mintea și cu brațele sale, el privește înainte cu optimism, scrutează cu încredere și entuziasm ziua de mâine, și mai măreață, a patriei noastre socialiste“.

(Din cuvântarea tovarășului Nicolae Ceaușescu rostită la posturile de radio și televiziune cu prilejul Anului Nou).

NUMĂRUL

1

(1045)
ANUL 71
SERIA II

Biblioteca Centrală
Regională
M. I. P. D. S.

ALBINA

Joi 4 I 1968

8 pag. 25 bani

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

MIHAI BENIUC

Republica

Republica ! — Dar înainte cite
Cohorte lungi de veacuri mohorite...
Imperii, avalanșă de navele,
Stăpini străini, vr-un turc or vr-un habsburg.
Cu singerosul lor prelung amurg
Străfulgerări apoi de mari răscoale,
Cu Doja, Horea, Tudor ori cu Iancu,
Apoi războaie de ai tăi departe,
Ca să plătești, fără să știi, cu moarte.
Din casele de fier închise, teancul
Bacnotelor și aurul grămadă —
Cei chinuți să-l scoată din pământ
Cu truda lor, chemați erau să cadă.
Și veac de veac, mormint peste mormint.
Așa ne-am semănat cu oseminte
Și singe drumul nostru înainte.
Doinind mereu cu dor și jale vatra,
Luptindu-ne la Plevna ori în Tatra,
Visindu-ne pe-ntinsul țării frați,
La Dunăre, pe Crișuri, la Carpați.
Ni-i neamul răbduriu și vrea doar pace,
Dar nici ca ursul nu-i place să joace.
Și vrea, de cind se știe, doar dreptate
Și munca răsplătită cum se cade.
Eram ajunși la marginea răstriei
Și trebuia să-i pună comuniștii
Odată capăt ! Și cu ei poporul
De n-o fi altfel chip, și cu toporul !
Noi sacrificii, valuri noi de singe,
Celor în viață pieptul li se stringe
Și azi de cite-au fost ! Dar am învins
Dușmani și foame.

Cîmpul era nins

Așa cum e și-acuma bunăoară,
Și așteptai infigurată, țară,
Să vezi cum ai în primăvară spîce
Să-i dai, cind lanul va să se ridice,
Și cui din fabrici și uzine sporul
Îi va umplea de bucurii pridvorul.
Republica ! Ea trebuia să vină
Și-acuma iat-o tină, senină,
Ca o mireasă-n albul ei veșmînt
Ce ni-l aduc nămeții pe pămînt.
Și mindrii anj is numai douăzeci
De cind ea se născu-n decembrie, sumbră steră.
Cu zile, cercuri strîmte, tot mai reci —
Un an murea, dar începea o eră !

Cădeți, voi dalbe flori, pe sinul țării,
Nălțați-vă, uzine.-n slava zării
Cu flamuri de scintei îmbujorate
Prin vâlătuci de fum peste cetate :
Dreptatea muncii-nfipse aicea steagul,
Să-i calce vieții omenia pragul.

8040SL

REÎNVIEREA UNEI VECHI TRADIȚII A ȘCOLII NOASTRE

Una din condițiile existenței și afirmării unei formații artistice de amatori este, fără îndoială, și costumația. Dacă la orașe această problemă se rezolvă mai ușor, acolo echipele dispunând de fonduri mai mari pentru procurarea costumelor necesare, în mediul rural ea dă uneori destulă bătaie de cap activiștilor culturali. Lipsa unei costumații adecvate împiedică uneori promovarea formațiilor la concursuri, ceea ce poate duce apoi chiar la destrămarea lor. În zonele folclorice unde există un port popular, membrii formațiilor artistice îmbracă costumul pe care și-l confecționează singuri sau cu ajutorul mamelor, soțiilor, surorilor. Dar activitatea culturală se cere și în localitățile unde nu există un port popular, iar anumite programe impun folosirea costumației naționale în lipsa căreia nu se poate concepe executarea unui dans popular, a unui montaj literar-muzical etc. Această costumație se impune firește nu numai pentru echipele artistice ale căminelor culturale, ci și în activitatea organizațiilor de pionieri. Se pune întrebarea: cum putem evita neajunsurile primite de lipsa costumelor? Începutul cred că trebuie să pornească din școală.

În satul meu, ca și în multe altele, se împămîntenise un frumos obicei, acela de a iniția pe fete încă din primele clase primare în arta cusăturilor, astfel că, la absolvirea școlii, ele își lucrau cu destulă îndemnare costumul național pe care-l expuneau cu mândrie la expoziția de sfârșit de an. Învățătoarele noastre, în școlile pedagogice, erau introduse în arta confecționării costumului popular. Ce să mai zic de serile de iarnă, cind fete și neveste veneau la școală unde, sub îndrumarea învățătoarei, lucrau costume populare inspirându-se la imbinarea motivelor din albumul de modele anume alcătuit al dăscăliței. În această privință, îmi vine în minte cunoscuta poezie a lui O. Goga Dăscălița în care poetul immortalizează osirdia învățătoarei de odinioară: Și fete vin să le-nflorești alțița / La pragul tău e plină ulicioara...

De ce n-am reinvia această frumoasă tradiție? N-ar mai trebui să alergăm, la anumite ocazii, după costume cu împrumut. Avem acum materiale suficiente, ieftine căci sint pline magazinele de textile. Avem și profesoare și învățătoare de îndeletniciri practice. Să învățăm deci pe tinerele fete străvechea artă a cusăturilor, să-și confecționeze singure costumul popular atât de sărbătoreț și atât de necesar la multiplele noastre manifestări culturale. Să atragem pe toate mamele și fetele din sate în această acțiune care are nu numai o latură practică, ci și una educativă intrucit păstrarea costumului popular este o datorie patriotică.

Prof. MIHAI BĂLAJ
comuna Seîni — Bala Mare

Costum femeiesc din comuna Margău-Huedin, executat de Maria Panea
Foto: G.H. VINȚILA

Vorbe din popor și tâlcurile lor

Cuvîntul *harță*, care intră în expresia a se lua la harță, a dobîndit și un alt sens pe lîngă cel din vechime.

Așa cum rezultă din însăși poezia populară — depozitară a graiului din străbuni — și, nu mai puțin, din textele scriitorilor noștri clasici mai de demult, a hărții și harță aveau un sens special față de cel cu care cuvintele amintite sint folosite în vremea noastră. A hărții însemna: a nu da pace unui adversar, a nu slăbi deloc inamicul, iar harță avea înțelesul de încercare între avant-gărzi sau între mici detașamente, cuvîntul circuliînd, deci, cu valoarea unui termen militar.

În scrisorile sale cu caracter istoric, Nicolae Bălcescu recurge deseori la verbul a hărții și la substantivul harță, care apare în expresia a da harță vrăjmașului: „(Românii) începură a se hărții zi și noapte cu dușmanul” și: „Mihai, ce se aflase mereu la avangardă, porni iute înainte cu românii săi ca să deie harță vrăjmașului și să-l împiedice a trece podul”.

Spuneam că și în poezia noastră populară, cuvîntul harță, a trecut cu înțelesul amintit. Într-o veche baladă, culeasă de Vasile Alecsandri, pot fi întîlnite și stihurile:

„Hai la harță voinicească
Și la gioacă războiască”.

Dar, cu timpul, atît a hărții, cît și harță și-au restrîns înțelesul, ajungînd astăzi să însemne — verbul: a șicana, a necăji în tot chipul pe cineva, iar substantivul: ceartă, gilceavă, sfadă. Iată-i acestuia din urmă prezența în următorul pasaj desprins din *Nada Florilor* de Mihail Sadoveanu: „A îndrăznit să se iele la harță cu unul din băietanii cei de la școală”.

5

N. MIHĂESCU

TINERII ȘI ACTIVITĂȚILE DE CLUB

Mă aflu cu cităva vreme în urmă în comuna Cața de lîngă Rupea. În acea zi, la căminul cultural, nu era programată nici o manifestare și nici vreo repetiție a unei formații artistice. Și totuși lăcașul de cultură al satului era plin de tineri.

Într-o încăpere se juca șah și remy, într-alta ping-pong, iar într-un loc mai liniștit citiva băieți și fete își concepeau recenziile pentru un concurs inițiat de cinematograful și biblioteca comunală despre unele filme prezentate în localitate.

Tinerii pe care i-am întîlnit la cămin mi-au mărturisit cît de mult apreciază aceste activități, cu cîtă plăcere vin la căminul cultural unde li se oferă zi de zi posibilități de distracție și destindere.

Atracția activităților de club se explică prin mijloacele multiple puse la dispoziția tinerilor din comună pentru a se distra, a-și dezvolta îndemnarea și a-și lărghi orizontul de cultură.

Căminul cultural din Cața dispune, de citiva ani, nu numai de jocuri de șah, mese de ping-pong, ci și de o discotecă cu circa 100 de discuri de muzică populară și cultă, de cîteva jocuri distractive foarte instructive, de picup, magnetofon și televizor.

De la o partidă de șah pînă la audiția unui cîntec preferat, tinerii pot să aleagă, dintr-o gamă largă de preocupări, pe cele mai plăcute și mai adecvate lor. În cadrul activităților de club, la Cața, s-au încetățenit mai de mult și unele audiții muzicale urmate de explicații date de profesoara de muzică sau de dirijor, despre viața și creația compozitorului respectiv. Asemenea audiții-lectii s-au ținut despre Ciprian Porumbescu, George Enescu ș.a.

Activitatea de club, poate mai puțin spectaculoasă decît alte manifestări, constituie totuși o latură însemnată a muncii cultural-distractive, o necesitate stringentă în satul nostru contemporan. Dacă este bine organizat, clubul căminului antrenează pe tineri la manifestările lui, fiind totodată un imbold, un punct de pornire spre preocupări și îndeletniciri dintre cele mai frumoase. În comuna Tiream, raionul Carei, tinerii au la îndemînă albume, confecționate de biblioteca comunală, cu modele, scheme și descrierea unor aparate ce se pot confecționa ușor. Unii dintre ei au și realizat, pe baza acestora, prese de legat cărți, planoare în miniatură și chiar un aparat de radio. Nu s-ar putea lărghi oare această preocupare și organiza aici un cerc al tinerilor pasionați pentru tehnică? Nu s-ar putea oare lărghi activitatea de club, care în multe sate se rezumă deocamdată la șah, remy sau tenis de masă, și cu alte îndeletniciri care pasionează pe tineri? Ne gîndim la inițierea tinerilor în diferite domenii ale artei populare, la preocuparea de a le transmite meșteșugul încrustării în lemn, arta cusăturilor populare, pentru fete etc. sau de a organiza, unde există posibilități, cercuri de filatelie sau chiar de foto.

Înzestrarea din ce în ce mai bună a căminelor culturale cu mijloace audiovizuale moderne: radio, picup, magnetofon și indeosebi cu televizoare, a creat largi posibilități de a face mai atractive activitățile de club și de a le folosi pentru educația muzicală și estetică a tinerilor. În multe locuri, vizionările emisiunilor pe micul ecran au loc cu participarea unor cadre didactice și sint urmate de discuții. În comuna Bontida, raionul Gherla, și la Ileanda din raionul Dej formațiile de teatru împreună cu alți tineri vizionează cu regularitate piesele de teatru transmise pe micul ecran și pe urmă discută pe marginea lor. Asemenea vizionări și discuții trezesc interesul tinerilor pentru activitatea artistică și de multe ori din rîndurile lor se recrutează interpreți ai diferitelor formații.

Lăcașul de cultură al satului trebuie să aibă ușile deschise permanent pentru cei ce doresc să petreacă timpul lor liber în mod util și plăcut. Activitățile de club oferă un bun prilej pentru satisfacerea acestor cerințe ale tinerilor și ale altor categorii de oameni.

I. RADU

„PERINIȚA”

(36 cîntece populare
românești)

Pornind de la nevoia asigurării repertoriului elevilor școlilor de artă populară, ținînd seama de necesitatea continuei împrospătări a pieselor abordate de artiștii amatori, compozitorii *Mișu Ianču* și *Eugen Teger* au avut laudabila inițiativă de a publica în Editura Muzicală o amplă și riguroasă transcrișă culegere de cîntece românești.

Intitulată „Perinița” culegerea reușește să ofere artiștilor amatori, într-o bogată și sugestivă armonizare, 36 din cele mai remarcabile valori ale folclorului muzical românesc dintre care amintim piesele „Cîtu-i Maramureșu”, „Dunăre, Dunăre”, „Dealul deal și valea-i vale”, „Cîntecul fusului”, „Tot pe drum”, „Vin ciobanii de la munte”, „Ionel, sprincene-nalte”, „Jieneasca din Brădeni”, „Ca la noi la Fălțiceni”, „M-am jurat de mii de ori”, „Eu sint Barbu Lăutaru” etc. etc.

Cu totul remarcabil este faptul că autorii au integrat în volum aceste piese în ordinea preferințelor publicului exprimate ani în șir secției de muzică populară a Radioteleviziunii.

LA ÎNCEPUT DE AN

Anul 1967 s-a încheiat cu marea sărbătoare, închinată împlinirii a douăzeci de ani de la proclamarea Republicii, de la acel „divorț decent și elegant” dintre popor și monarhie.

Cu câteva zile mai înainte s-au desfășurat lucrările Marii Adunări Naționale, cu care prilej s-au adoptat legi de mare însemnătate pentru mersul înainte al Patriei noastre.

Așa au fost prezentate, discutate și aprobate „Legea privind unele măsuri de perfecționare a conducerii și planificării economiei naționale”, „Legea pentru adoptarea planului de stat al economiei naționale pe anul 1968”, „Legea pentru adoptarea Bugetului de stat pe anul 1968”, „Legea privind concediul de odihnă al angajaților”, apoi „Legea privind amnistierea unor infracțiuni, grațierea și reducerea unor pedepse”, precum și alte legi.

Priveam atunci înapoi la cele douăsprezece luni, ale anului 1967, dar priveam și peste cei douăzeci de ani, care încoronau munca și strădaniile unui popor care se eliberase cu două decenii în urmă, de ultimii reprezentanți ai unei stăpîniri străine și nedrepte.

Cu acel prilej țara afla că producția industrială crescuse în 1967 cu 13,3 la sută față de cea a anului 1966, că în cursul anului care se încheia a continuat aplicarea măsurilor de dezvoltare și modernizare a agriculturii, a bazei ei tehnice, mecanizarea și chimizarea pătrunzînd tot mai adînc o dată cu extinderea lucrărilor de hidroameliorații. Recolta de cereale a fost de 13 milioane 600 de mii de tone.

Pe baza acestor rezultate obținute în agricultură au crescut veniturile țărăniilor și începînd cu acest an s-a introdus sistemul de pensionare a țărănilor cooperatori. O simplă lectură a legilor adoptate cu prilejul acestei ultime sesiuni a Marii Adunări Naționale ne va dezvălui și direcțiile principale în care se vor îndrepta în anul acesta eforturile poporului nostru, pe calea deschisă de Congresul al IX-lea al Partidului. Ceea ce se desprinde în primul rînd din citirea cifrelor prevăzute în legea pentru adoptarea planului de stat al economiei naționale pe anul 1968 este faptul că dezvoltarea economică prevăzută în planul cincinal se intensifică într-un ritm mai accentuat. Astfel, producția planifi-

cată pentru anul acesta este cu aproape 22 miliarde lei mai mare decît cea realizată în 1967 și întrece cu 5,7 miliarde lei nivelul prevăzut în planul cincinal. Așadar vom merge mai repede decît am prevăzut, vom produce mai mult decît am socotit la început. Socotelile noastre de acasă se potrivesc cu cele din țir. Vom putea așadar să grăbim ritmul dezvoltării economiei noastre naționale. Se vor dezvolta în special acele sectoare ale economiei naționale, care sînt hotărîtoare pentru mersul înainte al tuturor celorlalte. Astfel producția de energie electrică va ajunge la sfîrșitul anului acesta la 28 miliarde kw/h., iar puterea instalată în centralele electrice va ajunge la circa 5 200 M.W. Este suficient să comparăm aceste cifre ale anului 1968, cu cifrele anului 1950 (doar 740 M.W.). Cîtă distanță numai în 18 ani.

Un alt sector care va cunoaște o dezvoltare mai accentuată va fi acela al bazei de metal a țării: oțelul și metalele neferoase. Vom realiza anul acesta 4,9 milioane tone de oțel și aproape 3,4 milioane tone de laminat finite.

În România de dinainte de război în 1938 se produceau doar 284 mii tone de oțel.

Și producția bunurilor de larg consum va cunoaște o dezvoltare simțitoare, fiind cu 2,3 miliarde lei mai mare decît nivelul stabilit pentru anul 1968 în cincinal, urmînd a fi fabricate importante cantități suplimentare de țesături, tricotate, confecții, încălțăminte și alte produse.

Anul acesta, statul va continua eforturile sale pentru lărgirea și dezvoltarea bazei tehnice materiale a agriculturii, care va fi dotată cu peste 8 700 tractoare, 7 800 combine de cereale, 2 900 semănători precum și cu alte mașini agricole. Se va începe fabricarea în țară a primelor tractoare pentru mecanizarea legumiculturii, viticulturii și pomiculturii. Cantitățile de îngrășăminte chimice ce vor fi livrate agriculturii vor fi în anul acesta cu 26 la sută mai mari decît în anul trecut. Suprafața amenajată pentru irigare va ajunge la sfîrșitul anului acesta la 600 000 hectare.

Toate aceste măsuri, și mai ales o bună organizare și conducere a proceselor de producție în întreprinderile agricole de stat și în cooperativele agricole de producție vor face posibilă obținerea în 1968 — în condiții climatice normale — a unei producții globale cu 1,8 mi-

liarde lei mai mare decît limita stabilită pentru acest an în cincinal: producția de cereale urmînd să atingă 5 380 000 tone grâu și secară, 7 950 000 tone porumb, 4 milioane tone sfeclă de zahăr, 783 000 tone floarea soarelui, 3 350 000 tone cartofi, 3 080 000 tone legume, 2 562 000 tone fructe și striguri, 34 milioane hectolitri lapte etc.

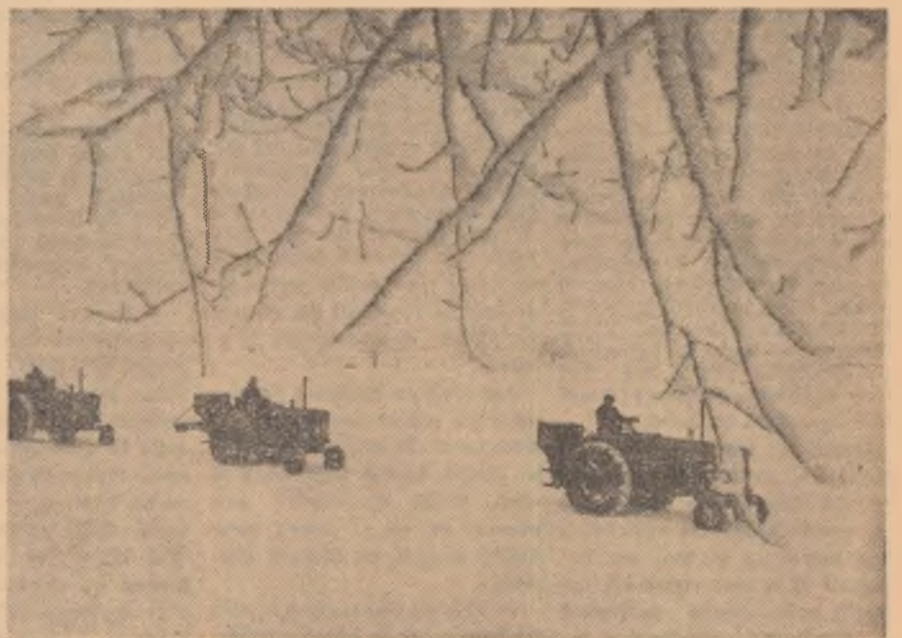
Dezvoltarea aceasta a producției industriale și agricole a țării, scăderea cheltuielilor de producție pentru fiecare tonă de oțel, pentru fiecare pereche de încălțăminte, pentru fiecare tonă de grâu sau hectolitru de lapte produs, scăderea cheltuielilor materiale și creșterea eficienței economice generale va duce la creșterea venitului național cu 8,6 la sută. Aceasta va permite o creștere a fondurilor ce se vor afecta pentru acumularea, pe de-o parte, cît și majorarea fondului de consum cu circa două miliarde lei peste nivelul stabilit în cincinal, fapt care duce la creșterea resurselor pentru ridicarea nivelului de trai. O dată cu creșterea produc-

ției agricole va fi posibilă sporirea veniturilor reale ale țărănimii, socotite pe o persoană, cu aproximativ 5,5 la sută.

Vinzările de mărfuri din comerțul socialist vor crește anul acesta față de anul trecut cu 6,5 miliarde lei. Fonduri noi sînt prevăzute pentru extinderea bazei tehnico-materiale a învățămîntului, artei și culturii, ocrotirii sănătății, continuîndu-se acțiunea de electrificare a satelor astfel ca la sfîrșitul anului acesta să fie electrificate peste două treimi din satele țării.

O scurtă și sumară trecere în revistă a principalelor obiective ale anului care a început, ca și bilanțul încurajator al realizărilor celor două decenii ale Republicii noastre, ne dau sentimentul unei încrederi nestrămătate într-un an, care se anunță bogat în realizări, simțămîntu unei certitudini de nezdruccinat, într-un viitor care se arată din ce în ce mai luminos pentru poporul nostru și din ce în ce mai aproape.

CONSTANTIN PRISNEA

Fertilizarea ogoarelor cu îngrășăminte chimice, la C.A.P. Ciuperceni — Tr. Măgurele

SATUL TĂU, CASA TA

Revenim în rîndurile de mai jos asupra unui subiect oglîndit în dese rînduri în paginile gazetei: grija față de satul natal și modul în care ea se manifestă. Lucrul care face ca satul contemporan să-și schimbe atât de rapid înfățișarea este participarea directă a locuitorilor săi la opera de gospodărire. Stimulul principal îl constituie conștiința civică nouă, dragostea pentru locul în care trăiesc și unde vîd, în tot și în toate, semnele înnoirii.

Correspondenții noștri consemnează în numeroase scrisori faptul acesta. Le redăm în cele ce urmează.

Undeva pe Bistrița

Sîntem într-un sat unde cu douăzeci de ani în urmă a fost găsiți la o statistică 1 230 de analfabeți. Un sat unde din o sută de nou născuți, 30 nu supraviețuiau. Este satul Zănești din raionul Piatra Neamț. E același sat care azi numără cinci școli cu 1 530 de elevi dintre care în ultimii ani au plecat spre facultăți 150.

În anii regimului nostru comuna Zănești s-a schimbat din temelie. Acum 18 ani a luat ființă în sat o cooperativă agricolă de producție cu 62 de familii. Peste 1 600 de familii, adică întreaga populație adultă, lucrează în prezent în cooperativă. Munca în C.A.P. a înriuit și modelat caracterele

oamenilor, adăugînd vechilor virtuți altele noi, tipice locuitorului satului socialist. În 1952 cooperatorii au construit prin contribuție obștească o uzină electrică. Azi, însă, rețeaua de înaltă tensiune alimentează toate satele comunei. În fiecare an se construiesc 35 de case noi. Ele au alungat din decorul satului colibe acoperite cu stuf și paie, pe care își făceau cocostiricii cuib. În fondul de clădiri construit pînă azi se numără și dispensarul uman. Asistența continuă și atentă acordată aici a făcut între altele ca în prezent mortalitatea infantilă să se apropie de... „zero la sută”. Modul de viață al zăneșteanului seamănă tot mai mult cu cel de la oraș. Opt magazine și șase unități de prestări de serviciu răspund cerințelor zilnice ale cetățenilor.

Dacă treci în serile de iarnă pe la cele trei biblioteci din comună, ai să găsești zeci de oameni care iau și aduc cărți. Satul foștilor analfabeți numără peste 13 000 volume de literatură. Cinematograful din comună a înregistrat în cursul acestui an aproape 40 000 de spectatori. Vorbeam mai înainte de virtuțile noi și am cita printre ele respectul față de bătrîni materializat prin faptul că 370 de cooperatori vîrstnici primesc astăzi pensie.

Comuna se află în plină acțiune de sistematizare. Un cămin cultural cu 11 încăperi, răspunzînd tot atîtor activități, domină centrul comunei. În viitorii doi ani se vor adăuga pe lîngă obiectivele existente, un nou local pentru dispensar și o baie comună.

ION I. AXINTE

2 800 de gospodari

Comuna Bodești-Argeș e colată în prezent ca cea mai frumoasă și bine gospodărită din regiunea Argeș. În întrecerea comunelor pentru înfrumusețare ea a ieșit prima. 2 800 de cetățeni reprezentînd populația adultă în întregimea ei, au pus umărul la treabă, dîchîsîndu-și comuna ca pe propria lor gospodărie. Ei au construit încă un etaj la școală, și-au făcut trotuare și borduri de beton cîșmele publice, poduri și podete, au turnat fundația noului local de brutărie. Bodeștii a primit și un premiu în valoare de 60 000 lei. Este o recompensă acordată comunei și deopotrivă fiecărui cetățean în

parte. 60 din cei 2 800 care au ieșit în evidență printr-un zel deosebit au fost distinși cu insigna de „fruntaș în acțiunea de înfrumusețare.”

MARIN CÎRSTOIU

În raionul Mediaș

Ca urmare a muncii depuse de sfaturile populare și cu sprijinul efectiv al deputaților și cetățenilor, s-au obținut frumoase realizări în munca de gospodărire și înfrumusețare a comunelor raionului. Patru milioane și jumătate lei este valoarea totală a lucrărilor executate de săteni prin muncă patriotică. Printre cele mai importante se numără construirea de străzi, reparații de drumuri și de trotuare, construcții de baze sportive și de tîntini.

În satele raionului au fost plantați în acest an 16 725 de pomi iar pe 167 000 de metri pătrați s-au amenajat spații verzi. Comuna cu cele mai frumoase realizări este Blăjel, unde lucrările înfăptuite prin muncă patriotică totalizează 620 000 lei. La căminul cultural construit în comună, cetățenii au făcut, prin participarea lor, o economie de 200 000 lei față de valoarea de vizului.

La recenta analiză făcută de comisia regională privind buna gospodărire și înfrumusețare a comunelor și satelor, comuna Blăjel a primit premiul III pe regiune și un premiu în obiecte în valoare de 30 000 lei. Este un motiv de mîndrie pentru deputați și cetățeni.

IOSIF GRITTO

Săteanul și cerințele sale moderne

Trenurile m-au purtat nu demult prin comuna Cermei, frumoasă așezare din Țara Crișurilor. Străzile scîldate în lumină electrică, lămpile fluorescente din centru, vitrinele magazinelor, cureaua de trotuar din beton dădeau comunei un aspect de oraș. L-am întrebat pe Ion Nica, secretarul sfatului comunal:

— Înregistrarea actuală a comunei este ea oare la nivelul cerințelor sătenilor? Iată și răspunsul său:

— Sfatul popular a fost preocupat, înainte de toate, de buna deservire a populației cu mărfuri de larg consum. În colaborare cu cooperația de consum, s-a modernizat magazinul universal și s-a deschis un magazin alimentar cu auto-servire. Avem de asemenea un restaurant și un bufet. Tot cooperativa de consum a deschis 11 secții de prestări de serviciu pentru populație, printre care amintim, pentru a sublinia diversitatea serviciilor, o croitorerie pentru femei, o frizerie și coafură, atelier de cizmărie, o secție de zugrăvi etc. La toate acestea mai pot fi adăugate o farmacie, o cofetărie, un debit de piine și un depozit pentru desfacerea materialelor de construcții.

— Ce perspective are satul pe linia bunei deserviri?

— În anul care vine se va ridica un dispensar medical cu casă de naștere, iar peste cîva timp va fi dată în folosință o nouă brutărie, de mai mare capacitate decît cea existentă.

PAVEL CIURDARU

MEDICINA NU SE ÎNVAȚĂ ÎN TREN

Un om de pe marginea șoselei ne face semn să oprim mașina. Frinăm.

— Taică, luați-mă și pe mine până la Furculești, la spital.

— Te luăm, urcă. Ai pe cineva acolo?

— Nu. Vreau să-mi facă un control. Și dacă o fi nevoie, să mă interneze.

— Păi de ce să nu te lăsăm în Alexandria, că-i mai aproape și e spital mare, de oraș.

— Am auzit că-i mai bine la Furculești. Îngrijire aleasă și-un doctor bun. Săndulescu îl cheamă.

Spitalul se află la intrarea în comună, după colul șoselei, pe un deal. Mărisor, curat, înconjurat de un parc, ai zice că aține calea trecătorilor făcându-i atenți: „Ia uități-vă colea ce are Furculești-ul!”

Vare e aici un vis. Te ametește cu parfumul și culoarea cinci mii de trandafiri și douăzeci de mii de lalele (doctorul are un prieten horticultor care-l aprovizionează cu cepe de lalele din soiuri superioare). Te vindeci de betșuguri numai stînd în parc. Bolnavii, bineînțeles cei care pot și vor, muncesc ei înșiși la întreținerea grădinii. „Este cel mai bun tonifiant pentru psihicul lor” apreciază doctorul.

După ce l-a consultat pe omul cu „autostopul”, doctorul Al. Săndulescu ne-a făcut un scurt istoric al spitalului. S-a lucrat la el trei ani încheiați și a fost construit integral prin munca patriotică și contribuția voluntară a localnicilor.

— Comuna Furculești, spune doctorul, are imense rezerve umane. Deși numără

sub patru mii de suflete (cifra precisă este 3892), numai pentru construirea spitalului au fost prestate peste patruzeci de mii de zile de muncă patriotică. Distanțele parcurse de cărași pentru transportul materialelor de construcție de la Alexandria au însumat un sfert de milion de kilometri. Vă repet, există aici o admirabilă osîrdie generală, o mare capacitate de mobilizare pentru acțiunile cu caracter gospodăresc-edilitar.

Doctorul mai dă un exemplu în acest sens: construirea rețelei de conducte și cișmele. Apa consumată înainte la Furculești era contaminată cu microorganisme patogene, constituind sursa multor boli și o cauză a procentului ridicat de mortalitate infantilă. Li s-a explicat oamenilor, prin conferințe, acest lucru și ei au înțeles. Cu deputații în frunte — exemplul personal este la Furculești argumentul cel mai eficient — satul a realizat o lucrare anevoioasă de desfundare și captare a izvoarelor de pe dealurile din împrejurimi. Apa coboară acum prin conducte, proaspătă, pură, șopotind la răspintii în cișmele de piatră, durate masiv și elegant.

Am ieșit cu doctorul Săndulescu pe malul apei ca să vedem satul. În mijlocul lacului, se află o insulă îmbrăcată în stof. Malul dimpotrivă este plantat cu vii și întreg acest peisaj degajă un farmec deosebit.

— Este un cadru natural plin de frumusețe pe care va trebui să-l valorificăm cât mai bine, spune doctorul. Aici ar putea fi amplasat viitorul centru civic al comunei, după cum ne-a

sugerat un sociolog. Furculeștiul, bine înscris în peisaj, va căpăta aspect de stațiune climaterică. Noi așa îl vedem în perspectiva dezvoltării sistematizate. De altfel, prin cuntopierea cu comuna vecină Moșteni — așa cum prevede harta de propuneri a raionului — Furculeștiul va avea un potențial economic sporit, posibilități de investiții mai mari decît pînă acum. Ca atare, și rezervele umane despre care vă vorbeam vor fi puse mai bine în valoare.

În zona de amenajare urbanistică de pe malul lacului, doctorul „vede” și un cămin pentru bătrîni:

— E un proiect al nostru mai vechi, pentru care avem deja asentimentul cooperativelor agricole: un cămin pentru bătrîni rămași fără nimeni pe lume, care să aibă totuși o familie.

Ne întoarcem la spital. Cele trei secții (medicină internă, pediatrie și maternitate) înregistrează anual aproximativ 2500 de internări. Instrumentarul medical corespunde cerințelor, asigurînd o asistență calificată.

— În anii studenției, visam să pot lucra într-un spital ca acesta și iată-l construit în chiar satul meu natal. Este o satisfacție care obligă, o invitație la autodepășire profesională. Avem pentru aceasta tot ce ne trebuie — aparatură modernă, timp pentru studiu. Eu sînt împotriva navetei. A fi mereu pe drumuri, înseamnă a fi în imposibilitate de a te pune la curent cu progresele profesiei. Căci medicina nu se învață în tren...

NICOLAE CULCEA

DESPRE DRAGOSTE

Nu găsesc fără folos a vorbi cîntorilor de la sate despre dragoste. Nu fac parte din tagma acelor scriitori care, bolnavi, de-o angoasă de cafeena și de-o intelectualitate îndoielnică, socotesc că numai iubirea spiritelor hrănite de-o vastă cultură ar avea profunditate, adică adîncime psihologică. Dacă proza de turtă dulce a lui Ion Ciocirlan pare să le confirme ideea, apoi „Ion” al lui Rebreanu, „Moromeții” lui Marin Preda etc. o înfirmă cu strălucire și cu o elocvență desăvîrșită. N-are vrea să mai amintesc aici modul în care morala burgheză a reușit să alieneze și sufletul tinerelor generații sătești. Zestrea, coborîrea logodnei la nivelul unei penibile tranzacții comerciale, condiția înțelegătoare a femeii, barbaria unei exploatare morale și materiale chiar în sinul aceleiași familii sînt numai cîteva domenii în care morala orînduirii burghezo-moșierești s-a ilustrat cu o răutate și cu un cinism proverbiale.

Cooperativizarea agriculturii, educația și spiritul vremurilor noi pe care le trăim, consolidarea familiei țărănești prin eliberarea de sub stîlbia sărăciei, răspîndirea largă a bunurilor culturale și civilizației, ștergerea treptată a deosebiriilor dintre sat și oraș, înlăturarea promiscuității prin ofensiva moralei socialiste, au dus și continuă să ducă mai departe lumea satului românesc contemporan pe calea unei remarcabile înobilări spirituale, pe drumul dobîndirii definitive a celei mai frumoase demnități umane.

Poate că, trăind încă acest proces aflat în plină desfășurare, nu ne dăm

seama ce cîștig fabulos dobîndim lumea satului contemporan, de este de pe acum o realitate no victorioasă și care-i onorează gradul cel mai înalt pe construirea orînduirii socialiste.

Ca să fim mai bine înțeleși, să ne referim la ritualul strălucitor al peștelui. Cum spuneam mai înainte această tradițională solemnitate este spectacol folcloric plin de mai înalte aspirații etice, de spoliat și denaturat de către murgheză, care îl transformă într-o rușinoasă tranzacție vinzare-cumpărare. Se purtau tașve penibile și exlenuante peștitori și părinții fetei, cu la pogoanele de pămînt, la covele, și la numărul oilor. Era cîntăreala jalnică la care mai lăsa mai adăuga altul și fata state ochii în pămînt, umilită de tîrg inuman și nedemn. Abi anii noștri, ceremonialul peștelui început să-și recapete strălucirea virtuoasă folclorică, de artă fermecătoare, de solemnitate rătătoare a celui mai înălțător a misterele omenești, al drag Nunțile au redobîndit la rin acel superb caracter de sîrb familială și satească, redolentă ceea ce au fost în vechime, un al vitalității, al speranței și i derii în fericire și în viața cobazată pe dragoste și respect.

Încă ar mai fi de dezgropate străvechi comori folclorice biceuri de veacuri, jocuri de cum sînt „Găina”, și „Nunească biceul orașilor, al baladelor și cești cîntate la masa nunilor ale cortegiilor de conăcari călăcelor trei zile de petrecere fren poate chiar și al bocetului fecător prin care mama își plînge ațierea de fată, dar în care băpuțea de ecou nostalgic al mîlului nupțial prin care ea îns trecut.

Am fost în ultimii ani oa întîmplător și norocos la cîteva fel de logodne și nunți: la De lîngă Hașeg, la Movila Mires Bărăgan, la Medieșul Aurit în șana și la Pătulele în Oltenia proape de fiecare dată am avut timentul că retrăiesc într-o n fantastică străvechi și scumpe gini din istoria neamului n dezvoltîndu-mi-se în față adev scene de basm, ecouri nestins doinelor, ritualuri de o valoar tistică unică, obiceiuri de o recabilă frumusețe etică. Cu o de zestre acoperită de gloria lung și de veacuri și geneleana și Făt Frumos sînt mîri mai frumoși și fericiti din lume.

PETRU VINTIL

ȘCOALA VIETII

CAP. I ● PIATRA MIRACULOASĂ

În amurg, pe poarta Castelului Cnejilor intră în goană un călăreț. Opri brusc, la scară. Sări voinicește din șar. Aruncă friul și lăsă calul slobod în ogradă. Pătrunse în castel, așa colbăit cum era. Tanțos și trufas, grăbi de-a dreptul spre iatacul Zulniei Canta, stăpîna castelului. Intră. Lepădă cușma pe sofa și puse pe masă o cutioară de abanos:

— Poftim, măriia ta!

Zulnia o deschise încet, cu grijă, cu înfrigurare, cu tremur în pleoape și în

Incepînd din acest număr:

DIAMANTUL NEGRU

Roman de DUMITRU ALMAȘ

bitze, în bărbie în în miini. Din întunericul cutioarei izbucnea o lumină ciudată, jucăușă, orbitoare, amețitor de frumoasă. Zulnia privea, cu ochi dilatați ca la bufnițe, și nu se mai sătura. Se bucura. Se înspălmînta și iar se bucura.

— În sfîrșit!... Al meu! Diamantul negru e al meu!...

— Al măriei tale, doamna și stăpîna mea!

— De douăzeci de ani îl rîvnesc, îl jinduiesc, ard jinduindu-L... gemu, vrăjită de fericire și suspină, ciudat îndurerată și parcă temătoare că-i prada unui vis.

Poate de aceea, în clipa următoare, înhăța piatra scumpă, o strîngea în pumnul la sin, o mîngîia, o privea în zare, o săruta cu nemăsurată înflăcărare:

— Căpitane Chiriță Drăcea, ești cel mai vrednic bărbat din Moldova!

— Și credincios matală, ducă Zulnia, psihimu, pînă la mormint, se înclina Chiriță Drăcea; se înclina, dar, de fapt, se umfla în pene ca un păun. Uite-l! Un diamant negru, de mărirea unui ou de puicuță. Și-i al matală, stăpîna și doamna mea!

Zulina băgă de seamă că slujitorul îi spunea „matală” și „psihimu”, în loc

diamantul negru și a fugit. Înțelegi, ducă Zulnia...

— Păstrează taina pînă-n mormint! Ingenunche și jură, colo, la icoană, că nici mort n-ai să dezvălui asemenea taină.

— Jur să păstrez taina diamantului negru și neclintită credință stăpîni mele Zulnia Canta, pînă la capătul zilelor mele. Amin!

— Te fac boier, dacă...

— Dar nu boieria, ci inima măriei tale vreau s-o cîștig. Inima! Înțelegi, ducă Zulnia?

Strîngînd, fericită, diamantul negru în pumn, Zulnia se aruncă de gîtul căpitănelui Drăcea și-l sărută pătimaș:

— Ai cîștigat-o!

În noaptea aceea scurtă de iunie nu s-a aprins nici o făclie în Castelul Cnejilor. Întunericul, abia mușcat de simburile de lumină izvorit dintr-o candelă, era mai prielnic doliului, dragostei neîngăduite și plănurilor tainice ale coanei Zulnia, ale boierului Scarlat Canta și ale slujitorului lor, căpitanul Chiriță Drăcea.

— În brumărel, cînd va cădea frunza, vom urca pe tronul Moldovei: Scarlat voievod Canta și Zulnia doamna.

— Ce fericite!... Ce fericire... scincea Scarlat Canta, ce un copil!

— Ce fericite!... Ce fericire... scincea Scarlat Canta, ce un copil!

Approape de miezul nopții, au chemat-o la sfat și pe fiica lor Zoe. Roaba Călina o găsisse citind o carte a franțuzului Voltaire, despre riga Ludovic al XIV al Franței. Avea Zoe ochi albaștri, oleacă osteniți de citire și lucru la gherghel. Incolo, bine și armonios crescută, cu păr galben, cu brațe vinjoase, fără a pierde nimic din gingășia cuvenită unei fete de optsprezece ani. Îi plăcea să urce pe Ceahlău și chiar să vineze cu arcul ori cu flinta. Semăna cu maică-sa, la frumusețea trupească, dar avea sufletul lui taică-su: neliniștit, nehotărît, fricos, cu îndelungi perioade de apatie și cu izbucniri neașteptate de energie și dirzenie.

— Draga noastră Zoe, a vorbit Zulnia, cu glas tremurat de emoție, află

Desen de NICA PETRE

CERAMICA DE DĂRMĂNEȘTI

Olarul

Foto : T. IOANES

Printre cele mai vechi și de faimă centre de ceramică populară, cu o producție bogată și de calitate, se numără și Dărmăneștii de Prahova. Dar dacă satul și meșterii lui din trecut au fost considerați ca atare și citați în diferite lucrări de specialitate, puține articole sau studii serioase, competente și chiar simple reportaje au fost consacrate vrednicilor olari din acele locuri. Și totuși, ei practic meseria de câteva veacuri bune, au avut în trecut perioadele lor de glorie și faimă, iar astăzi, când în multe părți ale țării sate de olari au dispărut cu totul, ei frământă lutul cu aceeași pasiune și incusintă moștenite din tată în fiu, izvodind adevărate comori de artă.

Așezat în vestul regiunii Ploiești, la 18 km de oraș, pe șoseaua națională Ploiești-Tirgoviște, Dărmăneștii este un sat mare, cu peste 6000 de locuitori, o așezare tipică de cimpie. Pomenit prima dată într-un hrisov domnesc din ianuarie 1597, satul e totuși mai bătrîn, deoarece se vorbește de judecăți vechi pentru niște vinzări de pămînturi și, luoru prețios, este pomenit numele unui moșnean, Dărman bătrînul. De-a lungul vremii, satul a cunoscut schimbări multe, dar se pare că olăritul a fost una din ocupațiile cele mai vechi ale locuitorilor lui de vreme ce, așa cum consideră mulți specialiști, în epoca Cantacuzinilor, care-și aveau curțile la Mărgineni (azi Olari) și Filipești, aici se fabrica o ceramică smălțuită, fină, de calitate, pentru nevoile curților domnești. Vreme de câteva secole, Dărmăneștii s-a situat printre cele mai mari centre din Muntenia cu o bogată și de calitate producție. Așa se face că, la sfîrșitul secolului

trecut, din 300 de capi de familie, mai bine de 120 se ocupau cu olăritul.

Am fost în nenumărate rânduri în acest vechi sat și am constatat cu bucurie că olarii care mai lucrează și azi stăpinesc meșteșugul, îi știu tainele și pot face străchini și ulcioare care să stea alături de tot ce-au creat mai frumos bunii și străbunii lor.

I-am văzut lucrind pe cei mai bătrîni meșteri ai satului, pe moș Nae Uță, pe Arghir Cega, Ilie Voicilă, pe Dumitru Angelescu, zis Chirilă, apoi pe alții în floarea vîrstei sau mai tineri, pe Petre Cega, Nae I. Filip, Radu Vilcu, Gheorghe și Petre St. Fănică, Ilie și Nae Răducu, Petre I. Oprea și Vlăsceanu Gheorghe, mulți dintre ei ajutați de harnicele lor soții, de la călcat și pregătirea lutului, la migăloasa treabă a „înfloririi” vaselor cu motive tradiționale.

Meșterii aceștia, cu iuteala vie a miinilor dau viață, în câteva minute, dintr-un boț de lut, unui ulcior zvelt și grațios, unei dale „baierate” sau unei străchini amintind de bolurile orientale. Rugat, olarul își va modela, mai pe indelete și cu grijă, din lut, lucruri care te vor încanta și uimi în același timp. Peste armonia și frumusețea formei vor așterne, cu simplul corn al olarului, în combinații de culori, motive ornamentale care sînt numai ale lor, flori fin stilizate și motive geometrice, simple linii, sau vechea spirală și semnul soarelui. Știu să facă tot soiul de vase și străchini, oale, ulcele și ulcioare, căni și cești, gavanoase și oluri de flori, oțetare și solnițe, pușculițe și fluierașe.

Dar ceea ce-i frământă pe acești vrednici olari, ca și pe mulți alții din alte vechi centre, este că secțiile artisanale

ale cooperativei meșteșugărești nu-i solicită și nu le acordă sprijin, că prin forța lucrurilor sînt obligați să producă o marfă de duzină, care cere puțină muncă și migală și care e plătită cu prețuri derizorii. Puținii, rarii cunosători care se abat prin sat le mai amintesc de iscusința lor, le mai dau fiorul și orgoliul de meșteri creatori.

Nu plutește oare o indiferență în rindul forurilor care au dreptul și mai ales datorita de a se ocupa de folclorul și arta populară din regiune? Specialiștii instituțiilor culturale regionale și raionale n-au călcat pe la Dărmănești decît foarte rar, cu ocazia unor biennale de artă populară sau expoziții regionale, pentru a lua ce găseau mai frumos și apoi lăsa tot baltă. Nici măcar în ziua de azi nu știu acești meșteri cum au fost apreciate vasele lor în expozițiile din 1965 și 1966 — și erau câteva piese cu adevărat de muzeu — pentru că nimeni nu le-a comunicat nimic. Un om de inimă din sat, I. Iliant, înghebase un fel de cerc al meșterilor care să arate lumii ce pot acești iscuși olari, dar nimeni nu l-a sprijinit, nu i-a apreciat munca sa dezinteresată, pasionată. Această cronică indiferență s-a manifestat și la trecuta Bienală de artă populară, unde meșterii nu au fost prezenți cu minunatele lor creații.

În rindul centrelor de olari din țară și al meșterilor de formă, cei din Dărmănești stau la loc de frunte. De aceea, mă gîndesc că U.C.E.C.O.M. și alte foruri care vor răspunde pe viitor în acțiunea de stimulare și valorificare a artei noastre populare, nu trebuie să uite Dărmăneștii.

ION TĂTARU

„O viață fără muncă este o moarte venită înainte de timp“.

GOETHE

că acum diamantul negru, despre care de atîtea ori ți-am vorbit, se află în mina noastră. Și dacă-l avem, pornim îndată la Tarigrad.

— Să mă fac domn! Sînt bazileu de nea-neam și...

— Tu, Zoe, și-a întrerupt Zulnia soțul, ne poți ajuta în scopul nostru.

— Cum adică? a clipit Zoe, nedumerită.

— Ist nepretuit juvaer trebuie să fie înfățișat de o fată frumoasă ca tine. Adică, dacă te va plăcea marele vizir sau chiar sultanul și-or pofti să rămii zălog în serai...

— Mamă! În istoria Bizanțului, împărăteasa Irina a scos ochii fiului ca să-i ia coroana. Domnia ta mă dai roabă, ca să capeți un tron? Nu primesc! Nu pot primi.

Zulnia nu se aștepta la asemenea împotrivire. A stăruit. A aruncat vorbe grele de ocară. A amenințat. L-a silit și pe Scarlat s-o batjocorească. Așa, între părinți și fiică s-a iscat mare sfadă, hărăzindu-se pînă cînd, din spre Ceahlău, s-a desprins geană de ziuă. Părinții, fierbînd de minie, au hotărît s-o închidă în turnul castelului, să-și schimbe gîndurile și să chibzuiescă acolo, în singurătatea zidurilor și a grătiilor. A urcat-o, în brațe, căpitanul Drăcea însuși, că se zbătea ca o leoaică, iar Zulnia a tras zăvorul:

— Aici să-ți putezească oasele dacă nu asculti sfat părintesc și nu înțelegi că se cuvine a-i ajuta.

*

În aceeași calmă noapte de iunie, într-o poiană de sub Scăldătoarea Vulturilor, ceata haiducilor lui Neicu ținea sfat, în jurul focului. Ceterașu, haiducul cîntăreț care cobora adesea, ca lăutar, în satele de pe valea Bistriței, adusesse știre că vel vistierul Grigore Canta a fost omorît și că ucigașul i-a furat o giuvaerica de mare preț, un diamant negru despre care se spune c-ar fi împodobit coroane de împărați și salbe de vestite împărăteșe. Auzise și el că vel vistierul Grigore Canta ar fi fost ucis de un slujitor turc.

— Cică aista l-ar fi jăfuit.

— Dacă turcul a fugit în Transilvania, aleluia! — zise cetașul Alexa lui Cerbu, cel mai tînăr și mai voinic dintre haiduci. Pierdut pe vecie rămîne acel giuvaer.

— Alțeva n-ai mai aflat? se îngrijoră Neicu.

— Nu, doar ieșind eu din satul Pingarați, m-am întîlnit cu căpitanul Chiriță Drăcea. Venea de la Vișoara și gonia ca un smintit spre Castelul Cnejilor din Durău.

— S-o fi grăbit să-și vestească stăpînii de pierderea diamantului negru. Cînd slujeam argat în ogradă la Grigore Canta, de multe ori auzit-am că pentru acel giuvaer, cu toate că nu-i mai mare ca oul de hulubiță, sultanul i-ar da chiar domnia Moldovei.

— În cine știe ce miini nemernice a încăput, se îngrijoră Ceterașu. Nu s-ar cuveni să știm?

— Să aflăm măcar cine va sta în capul țării, folosind diamantul, propunea Alexa Cerbu.

— Adică să nu stăm de lemn Tănase... răsuci Neicu obrazul spre Alexa. Intră în Durău și află.

— Tot i-i dor de Ilinca! a ris Ceterașu.

— Să n-aud de haiduci logodiți! s-a răstit Neicu, încruntînd sprînceana și făcînd aspru și poruncitor semn cu stînga să plece grabnic în vale.

CAP. II ● ÎNȚIMPLAREA DIN CASA LUI ONOFREI

La răsărita soarelui, din turn, Zoe o vedea pe Ilinca lui Onofrei scoțînd apă din fîntînă. O urmărea printre zăbrele și-i pizmuia soarta: „...Mai bine odraslă de țaran iobag, decît neam de cneaz Canta, amenințată s-ajungă roabă în seraiul padîșahului, din pofta unor părinți lacomi de avere și de mărire“. Mai încolo, în mijlocul satului, Chiriță

Drăcea, călare, măreț, rotea girbaciul și striga cumplit:

— Birul!... Zeciuală!... Plocoanele!...

— N-am bani, căpitan Chiriță, l-a întîmpinat Ștefan Onofrei, în poartă, cu rugă fierbinte în glas.

— Jug și fum! a poruncit Drăcea, pocnînd din harapnic.

Intr-o clipă, arnăuții așezară jugul, aprinseră foc cu paie și cu lostopene de bălegar uscat. Doi arnăuți l-au vîrit pe Ștefan Onofrei cu capul în jug, deasupra fumului. Tușea omul, sufocat. Gemea de usturime. Ochii i se bulbucau, roșii. Trupul i se chircea. Chipul i se schimonosea de durere.

— Plătești, au ba? rînjea căpitanul Drăcea.

— N-am... n-am bani!... Luați ce vreți... Luați-mi casa...

Adunată în jur, lumea lăcrăma și murmură.

Dintr-o dată, dintre oameni, Alexa lui Cerbu sări în biță, voinicește, peste harabaua încărcată cu plocoane, împraștie focul, smulse restul jugului și-l scoase pe Ștefan de sub caznă. A săvîrșit totul fulgerător. Arnăuții rămaseră cu gurile căscate, într-o nevolică încremenire. În urmă-i, Ilinca a vărsat apa din cofă peste foc, stingîndu-l.

— Măăă, ciobane! Cutezi la răzvrătire? a hohotit căpitanul Drăcea, dînd pînteni calului și prinzîndu-l pe Alexa în sfichiul girbaciului, ca-ntr-un laț.

Cinci arnăuți zvîcniră și ei, scuturați din pînza uimirii, îl înconjurară și-l prinseră pe Alexa de miini și de grumaz. Nimeni din cei din jur nu sări să-l apere, afară de Ilinca. Dar zărînd-o Drăcea cum zgîria un arnăut, s-a holbat spre dînsa ca un lup; a răsucit harapnicul în jurul codriștei și-a descălecat, rînjînd într-un dinte:

— Cuminte-cuminte, puicuțo!...

Strîns între arnăuți, Alexa înțelese, după lînsoarea buzelor și după chihotirea gîlgiții, ce gînd năsalnic furnica prin mintea căpitanului. C-o brîncă scăpă din strînsoare și-l înhăță de piept. Dar Drăcea îi izbi un pumn sub lingu-

rică, îl doborî, covrigit și se întoarse triumfător, spre Ilinca. Deși îl săgeta puhoi de junghiuri ascuțite, Alexa tot i-a sărit în spate, ca un jder. Căpitanul l-a scuturat însă, ușor, și-a tras pistolul din chimir. Toți s-au ferit îngrozii. Singură Ilinca sta dreaptă între Drăcea și Alexa.

— Legați-l colo, de nuc! Și douăzeci și cinci pe spatele gol, a aruncat Drăcea girbaciul unuia dintre arnăuții care l-au înhățat iar pe Alexa de miini și de grumaz, supunîndu-l. Înșfăcînd-o pe Ilinca de mîină, căpitanul a tîrît-o în casă.

— Vînd boii!... Casa o vînd!... Vînd totul și plătesc, căpitan, numai nu-mi batjocori fata!...

Drept răspuns, din ușă, Drăcea împoșcă un hohot de ris, zguduînd ograda lui Onofrei, și-o trase pe Ilinca în casă, întrebînd-o trufaș:

— Ai auzit de căpitanul Chiriță Drăcea?

— Toți cei de pe moșiile cneazului Scarlat Canta știu cine ești și ce poți.

— Atunci... fără mofturi, că n-am timp.

Și se repezi s-o sărute. Răsucindu-se ca o zvîrlugă fata a scăpat.

— A, te-mpotrivesți? Îți moi eu cerbicea, juncuțo!...

Drept în cea vreme, Zulnia Canta ieșea din Castelul Cnejilor în trăsură, îndreptîndu-se spre schitul Durău. În dreptul casei lui Onofrei, în fața trăsurii, ingenunchiară patru femei.

— Care vi-i păsul? s-a ridicat Zulnia mareață în picioare.

— Căpitanul Drăcea a luat-o pe Ilinca lui Onofrei...

(Va urma)

ANUL ASTRONOMIC 1968

Planeta Saturn, văzută și fotografiată la 24 octombrie 1967 cu telescopul de 45 cm diametru al Observatorului Astronomic Popular din București.

Anul 1968, din punct de vedere al evenimentelor astronomice, nu este prea bogat. Singurul eveniment mai important este o eclipsă totală de Soare a cărei fază totală nu va putea fi văzută decît din Siberia și R.S.S. Kazahă. În țara noastră, eclipsa, care va avea loc la 22 septembrie 1968, va fi vizibilă doar ca parțială, circa jumătate din Soare apărînd acoperit la faza maximă. Cît privește eclipsele de Lună, nu vom avea ocazia să vedem nici una.

Acest lucru nu trebuie totuși să ne facă să credem că astronomii... nu vor avea de lucru! Există alte fenomene importante care suscită un interes deosebit. Unul dintre ele este viitorul maxim al activității solare ce urmează a se produce în perioada 1968—1969.

În medie, la fiecare 11 ani, numărul de pete din Soare, erupțiile solare și protuberanțele (gaze fierbinți ce se ridică din atmosfera solară) sînt mai mari și mai numeroase. Acestea sînt așa-numitele maxime de activitate solară.

În 1954 și 1964, au avut loc ultimele două minime, iar în 1947 și 1958 — ultimele două maxime. Deși mai avem cel puțin un an pînă la epoca de maxim, Soarele prezintă deja grupuri de pete foarte mari. De pildă, în jurul datei de 20 decembrie 1967, pe Soare s-a văzut (chiar cu ochiul liber protejat de un

geam afumat) un grup de pete solare lung de 225 000 km, adică de peste 17 ori diametrul Pămîntului. Astronomii vor profita de acest nou maxim, pentru a studia amănuntele acestor fenomene.

Un eveniment deosebit, care nu va putea fi observat, însă, decît cu lunete și telescoape mari, o va constitui apropierea de Pămînt a micii planete Icar. Acest asteroid va trece la circa 7 milioane de kilometri de noi, adică de peste 18 ori distanța Pămînt—Lună (384 400 km). Dat fiind faptul că asteroidul nu are decît vreo 2 km diametru,

chiar la apropierea maximă din iunie — iulie, el nu se va vedea decît cu lunete mari. Cu această ocazie se vor reface unele măsurători care vor preciza mărimea lui Icar și drumul exact ce îl urmează în spațiu, în jurul Soarelui.

Atragem atenția asupra unor fenomene vizibile cu ochiul liber. Este vorba, mai întîi, despre faptul că în lunile mai—iulie, Luna plină nu se va ridica decît extrem de puțin deasupra orizontului, pe cînd în noiembrie și decembrie 1968 ea se va ridica mai sus ca de obicei. Acest fenomen se repetă cam la 18 ani, ultima oară avînd loc în anul 1950.

În lunile ianuarie-martie, seara, spre răsărit — în dreptul constelației Leul — se va vedea o stea foarte strălucitoare care... nu e stea: este planeta Jupiter care trece prin perioada cea mai favorabilă de vizibilitate, ce se repetă la fiecare un an și o lună.

În octombrie-decembrie, pe cerul de seară se va vedea, tot spre răsărit, planeta Saturn (în constelația Peștilor), ca o stea galben-plumburie.

Deci... evenimentele nu prea numeroase. La ele, însă, se vor adăuga, cu siguranță, cele cosmonautice, destinate a ne apropia pas cu pas de noi obiective — în particular, de zborul omului în Lună. Ca și pînă acum, vom căuta să informăm pe cititorii noștri asupra tuturor acestor evenimente interesante și pasionante.

MATEI ALEXESCU
directorul Observatorului Astronomic Popular din București

ACTUALITATEA ȘTIINȚIFICĂ ȘI TEHNICĂ

Iaurt - praf

Specialiștii de la Întreprinderea de produse lactate „Serdika” din R. P. Bulgaria au pus, recent, în funcțiune, o instalație specială pentru producerea de iaurt-praf. Sub această formă, iaurtul poate fi păstrat peste un an și jumătate fără să își diminueze calitățile (microflora, gustul și celelalte proprietăți nutritive și curative).

Amestecat cu apă, iaurtul-praf nu se deosebește cu nimic de cel obișnuit. El este un excelent aliment nu numai pentru copii și anumite persoane bolnave, ci și pentru oameni sănătoși.

Fosile vii

Pot fi readuse la viață ființe adormite cu milioane de ani în urmă? Iată o întrebare la care au dat un răspuns pozitiv mai mulți oameni de știință din lume, printre care și învățații sovietici H. I. Dombrovski și N. Ciudinov. Astfel, cu cîțiva ani în urmă, profesorul H. I. Dombrovski a descoperit, în niște blocuri de sare, bacterii care, deși erau adormite de aproximativ 300 milioane de ani, au revenit la viață activă după ce au fost puse în apă. Lucrul pare de necrezut și a dat loc la o serie de controverse în lumea științei. Și, totuși, noi fapte vin să confirme uriașa forță vitală a unor microorganisme.

Așa, de pildă, nu demult savantul sovietic N. Ciudinov a descoperit incluse în straturile de clorură de potasiu și magneziu niște alge galbene și roșii, adormite de 200—300 milioane de ani, care au revenit la viață, după ce au fost puse în anumite condiții specifice de mediu. Algele respective sînt — după constatările făcute — mai puțin bogate în carbon decît algele din zilele noastre. În schimb, ele sînt bogate în siliciu, ceea ce vine să explice, în parte, capacitatea acestor alge de a se trezi la viață, după ce au stat adormite sute de milioane de ani.

Dacă cineva ar fi pus să răspundă la întrebarea: care este cel mai prețios lichid? — nu s-ar gândi neapărat la apă. Trei sferturi din suprafața planetei pe care locuim sînt acoperite de apă. E o cantitate destul de respectabilă. Ea ar intra numai bine într-un vas cilindric cu o capacitate de 1 370 milioane de kilometri cubi. Un asemenea vas ar avea un diametru de 2000 kilometri și o înălțime de peste 4000 km., acoperind cu fundul său o suprafață de patru ori cît a țării noastre. Numai cu prilejul unei ploii zdravene de primăvară, pe o suprafață de un hectar de loc, pot cădea, doar în timp de opt minute, mai bine de 10 mii de tone de apă. Aproape șaptezeci la sută din corpul fiecărui om este alcătuit din apă, iar din ceea ce se mănîncă dintr-un castravete verde, numai zece la sută nu este apă... Aceste cifre ar putea să ne facă să credem că în natură există apă mai multă decît trebuie. În ansamblu poate, dar, într-alt fel socotind lucrurile, și mai ales din punctul de vedere al disponibilității de apă potabilă (apă bună de băut), situația se prezintă cu totul altfel.

În primul rînd, nu trebuie uitat că numai o mică parte din cantitatea totală de apă de care dispune globul terestru este potabilă (e vorba de apa „dulce” a cursurilor de apă, lacurilor și izvoarelor, în opoziție cu apa sărată a mărilor, oceanelor și lacurilor sărate). Apoi, pe zi ce trece, se consumă tot mai multă apă pentru nevoile industriei și cele casnice. Pentru a se produce o tonă de zahăr, de pildă, se cheltuiesc 100 metri cubi de apă. Pentru a se fabrica o singură tonă de oxigen comprimat — atît de necesar proceselor de sudură sau în tehnica aerării ori în spitale, pentru salvarea atîtor vieți omenești — se consumă 108 tone apă. La fabricarea unei tone de oțel se consumă 150 tone apă. Pentru a se produce o singură tonă de amoniac, se folosesc 390 de tone de apă. În producția unei tone de hîrtie, sînt utilizate 250 de tone de apă.

Cantități mari de apă se consumă apoi pentru producerea de cauciuc sintetic, încălțăminte, hîrtie etc. În bucătăria unei familii, în care se gătește hrană pentru 5 persoane, se consumă zilnic între 40—80 kilograme de apă!

Înmulțirea populației globului pămîntesc (3,5 miliarde acum, circa 6,5 miliarde în jurul anului 2000), masiva dezvoltare industrială, creșterea consumului casnic de apă (termoficare, instalații sanitare etc.) fac să se pună, în ultima vreme, tot mai serios problema gospodăririi cît mai rațională a apei potabile disponibile, știut fiind că

hidrologic internațional, început la 1 ianuarie 1965, s-a trecut, în primul rînd, la stabilirea unui bilanț al consumului și „recoltei” de apă potabilă a lumii. A apărut limpede nevoia „atacării” celei mai bogate rezerve de apă a plantei: apa mărilor și oceanelor. Pentru a putea consuma, însă, această apă este nevoie, în primul rînd, ca ea să fie desalinizată (desărată).

Au trecut poate mii de ani, de cînd omul a aflat că din orice apă sărată, și deci din apa de mare sau ocean, se poate produce apă dulce prin simplă fierbere. Dar ceea ce pare ușor la

APA — cel mai prețios lichid

bogăția în apă a uscatului nu este peste tot aceeași. Statistici amănunțite au stabilit, de exemplu, că circa 200 de milioane de oameni din 75 de țări în curs de dezvoltare nu dispun de suficientă apă potabilă. De altfel, tocmai datorită existenței unor vaste regiuni ale globului sărace în apă, în spitalele din lume, un pat din patru este ocupat de un bolnav căzut pradă unei infecții datorită consumului de apă necorespunzătoare.

În prezent, specialiștii au stabilit că țînînd seama de actualul nivel mediu de viață al oamenilor de pe glob, un om are nevoie, în mijlociu, de 4—5 metri cubi de apă zilnic. De fapt, în anii noștri se consumă circa 6 000 kilometri cubi de apă pe zi, pe întreg globul. Acest consum însă se va dubla în următorii 15 ani. Iată pentru ce, unii specialiști susțin că în secolul următor, lumea ar putea suferi de sete, dacă nu se vor lua din timp măsurile necesare.

Din fericire, știința modernă este în măsură nu numai să facă față nevoilor sporite de apă, dar să și asigure un adevărat belșug de apă potabilă. În urma cercetărilor întreprinse în cursul așa-zisului Deceniu

prima vedere — distilarea apei marine și oceanice, este foarte greu de realizat practic atunci cînd este vorba de cantitățile enorme necesitate de consumul sporit de apă din lume. Operația e atît de costisitoare încît o bună bucată de vreme oamenii de știință au considerat-o drept o utopie. În ultimii ani, însă, studiarea mai serioasă a acestei probleme a dus la primele progrese tehnice și s-au pus la punct diferite metode, cîteva zeci, prin care s-a reușit să se ajungă la o desalinizare din ce în ce mai economică. Astfel, în statul arab Kuweit, azi, mai toată cantitatea de apă potabilă este furnizată prin desalinizarea apei de mare. Încă din anul 1960, o singură uzină, construită pe țărmul golfului Persic, livrează pe zi 5 milioane litri de apă potabilă. Numai pînă la sfîrșitul anului 1966, funcționau în întreaga lume circa 330 uzine de desalinizare a apei marine, cu o capacitate totală de o jumătate de milion de metri cubi de apă de băut pe zi. Dezvoltîndu-se din ce în ce mai mult, producția de „apă dulce”, ea devine și deci mai economică. Este de prevăzut că în anul 2000, aproape jumătate din ome-

nire va bea apă dulce rezultată din apă de mare.

Dar nu numai desalinizarea este o soluție. Alături de aceasta importante rezerve de apă potabilă sînt de obținut fie prin curățirea și deci recuperarea apei poluate (murdăririi) apelor prin deversarea în ele a deșeurilor industriale și aceea de studiere a unor bazine hidrologice încă insuficient valorificate vor completa rezervele de apă potabilă a lumii, acoperind consumul pe care progresele civilizației și înmulțirea populației planetei îl sporesc mereu.

Cu acest prilej oamenii vor ajunge să consume și una dintre cele mai bătrîne ape proaspete. Este vorba de așa-zisa apă fosilă. După cum au constatat oamenii de știință, apa, după ce s-a filtrat în rocile afinate, poroase (de exemplu în nisip), are tendința să coboare și nimic nu o împiedică în unele cazuri să ajungă pînă la adîncime de 10 sau 12 kilometri. În sol, la diferite adîncimi, în anumite condiții, se formează pinze de apă subterană, din care unele rămîn închise acolo un timp foarte îndelungat. În aceste adevărate pinze prizoniere de apă, numite de specialiști captive, apa poate sta chiar și zeci de mii de ani. Asemenea pinze de apă se află, de exemplu, și sub unele părți ale deșertului Saharei, care, descoperite în ultimii ani, au și început să fie... exploatate și valorificate. În nordul statului Texas, din S.U.A., oamenii beau, de 20 de ani, din apa unei asemenea pinze captive, o apă din adînc pe care tehnica omului a scos-o din nou la lumină.

Dar apă dulce din apă de mare, apă potabilă din izvoare noi sau din acumulări extrem de vechi din adîncurile pămîntului, apă recuperată din apele industriale de deșeu, nu sînt decît multiplele fețe ale luptei omului pentru apă, care nu se termină niciodată.

D. TODERICIU

GERURI

Ast'noapte omul a ajuns acasă
La ora cînd se zice că-i tirziu
Imprăștiind un abur de rachiu
Pe lingă dispoziția țifnoasă.

— De ce, femeie, nu m-aștepti la masă?
Ori, ce? Nădărdui ai că nu mai viu?
Vrei să mă jur? Al dracului să fiu
De n-o să-mi caut alta mai frumoasă.

Privindu-și lung bărbatul pămîntiu
Nevasta face, parcă nici nu-i pasă,
Doar cite-o șoaptă „nepoliticoasă”
I se oprește-n git: bețiv — zurliu.

Un ger tăios întepenește strada,
Ca lespede de sticlă e zăpada
Da'n casă, cu tot focul, e mai frig.

Din inimi parcă a fugit căldura.
— Deschideți larg ferestrele, le strig.
Ca să se urce-un pic temperatura.

MIRCEA PAVELESCU

ANECDOTE

Un client își scoate ceasul de la ceasornicarul la care stătuse două săptămîni. Acasă constată că ceasul nu merge deloc. Supărat se întoarce la ceasornicar.

— Ce înseamnă asta? Acum ceasul nu mai merge deloc. Mi l-ai stricat de tot.

— Cum se poate, domnule? Nici nu am pus mina pe el.

O dată, cunoscutul scriitor spaniol Pio Baroja sedea pe terasa casei sale, gîndindu-se la continutul viitoare sale cărți. Un tîran care trecea pe acolo l-a întrebat:

— Vă odihniți, don Pio?
— Nu, prietene, lucrez.

Cîteva zile după aceea, timp în care muncise cu încordare scriind două capitole, Pio s-a dus în grădina sa, unde a început să lucreze de zor. Tîranul, care se întorcea de la cîmp văzîndu-l pe scriitor cu sapa în mîna, l-a întrebat:

— Munciți, munciți, don Pio?
— Nu, prietene, mă odihnesc.

Între automobiliști

— La mine, 140 kilometri la oră e fleac!
— Nu vreau să spun că te lauzi, dar pasă-mi-te simți nevoia să fii... ridicat în cer!

VINDEM în tot cursul anului, la prețuri convenabile, mari cantități de fier, rezultat dintr-o greblă mecanică, o semănătoare și trei vagonete metalice pentru transportul gunoierului la grajd, obiecte neutilizate, dar degradate din cauza modului în care au fost „depozitate”. Pentru informații mai detaliate, adresați-vă la G.A.P. Hirșeni-Făgăraș.

ANGAJĂM urgent lu-

MICA PUBLICITATE

crători necalificați, pentru curățirea de tot felul de gunoaie, depozitate de ani de zile în curtea G.A.P. Dumbrăvița-Făgăraș.

Pentru solicitantii din afara raionului Făgăraș, oferim condiții de cazare.

Plata se va face de ca-

sierul G.A.P. și va purta viza lovarășului președinte Toma Mamina.

CAUTĂM urgent un salariat, cu sarcina precisă de a face ieșiri pe teren, în scopul cunoașterii și informării tov. Roșca Ilisie — contabilul G.A.P. Șinca Veche-Făgăraș, asupra condițiilor și a modului de furajare a animalelor, din propriul său C.A.P.

— Doctore, cu ocazia asta, poate îmi cițiți și mie răvașul pe care l-am inghițit...
Desen de T. PALL

SATIRĂ ȘI UMOR

PIERDUT raționamentul făcut cu ocazia cumpărării de către G.A.P. Șercaia-Făgăraș a unor tuburi de azbociment, pentru o construcție care n-a fost nici măcar planificată.
Il declarăm nul.

EUGENIA ISAILĂ
corespondent

În loc de cronică

În urma criticilor aduse filmului „Cine va deschide ușa?”
Desen de EMANOIL MIHĂILESCU

UN NOU FILM!

CINE VA
DESCHIDE
UȘA?

Nimeni!

CONCURS

CINE ESTE AUTORUL?

CONCURS

Pentru a satisface dorința manifestată de numeroși cititori, revista noastră organizează un nou concurs cu premii în obiecte. Începînd din 11 ianuarie vor apărea, timp de 10 săptămîni, în pagina de satiră și umor, diferite texte ale căror autori sînteți invitați să-i recunoașteți. Pentru aceasta puteți folosi orice volum din biblioteca dv. personală

sau din cea comună intrucît toate aceste texte umoristice sînt selecționate din cărți apărute în ultimii ani. În sprijinul concurenților vom publica, o dată cu fiecare text, cîteva indicații privind viața sau opera respectivului autor.

Concursul „Cine este autorul?” este dotat cu următoarele premii:

PREMIUL I — un aparat de fotografiat

PREMIUL II — un ceas de mină

PREMIUL III — un stilou

Cele zece răspunsuri exacte însoțite în mod obligatoriu de cele zece cupoane care vor fi publicate o dată cu textele trebuie trimise, toate deodată, într-un plic avînd mențiunea Pentru concurs pe adresa: Revista Albina București 33, pînă la data de 28 martie 1968 (data poștei).

Înminarea premiilor se va face în cadrul unor șezători ale Albinei care se vor organiza la căminele culturale din localitățile în care domiciliază cîștigătorii.

În cazul că vor fi mai mulți concurenți cu același număr de rezultate exacte, cîștigătorii se vor stabili prin tragere la sorți.

Istoria evoluției speciilor, trebuie să recunoaștem, are o lipsă gravă: ea nu marchează în nici un fel importantul moment al transformării brigadierului Ovidiu Corneanu, de la G.A.S. Buciumeni, în cloșcă. Nouă, cărora nu ne scapă nimic, nu ne-a fost prea greu să stabilim adevărul.

Mai întîi, Corneanu a clocit o idee. Avînd în gestiunea sa, printre altele, păsări, Ovidiu Corneanu primise încuviințarea de a vinde și la particulari aceste produse în carne și oase, pe baza unei cereri aprobate de conducerea gospodăriei și, bineînțeles, numai după ce costul era achitat la casieria unității. Cumulînd însă și postul de cloșcă, brigadierul zootehnic a simplificat lucrurile. Puii au fost luați cu toții sub aripa sa ocrotitoare. Astfel a început cloșca să-și clocească afacerile

Cloșca

Într-o zi, la cuiabar a venit un cetățean pe nume Alexandru Tudor:

— Vreau să cumpăr pui.
— Bine, s-a bucurat cloșca. Ți-i dau cu preț de stat.

Banii n-au mai ajuns la casieria gospodăriei, ci au intrat în punguța cu bani a cloștei, ca și aceia dați pe carne de pui de către Ion Simion, Marin Ivan, Andrei Constatin, Florea Paraschiv și alții. Puii dispăreau fără urmă, iar punguța se umfla ca o gușă îndopată.

Temîndu-se că grija ei excesivă pentru pui ar putea să bată la ochi într-o împrejurare nefericită ca aceea a unui control exigent, într-o zi, cloșca s-a îmbrăcat în doliu mare și ștergîndu-și cu virful aripei lacrimile, s-a apucat de întocmirea unor procese-verbale demascatoare. Unii puișori cad victimă șobolanilor și dihorilor — acești monștri, care sfișie vieți nevinovate fără a plăti un ban pentru kilogramele de carne ce vor lipsi din gestiune! Oare cum îi mai rabdă pămîntul pe hoși?!

Toată această durere disperată, paterno-maternă, a cloștei, străbate amintitele procese-verbale, adevărate necroloage de familie. Cum marea suferință este multă și se consumă doar în întimitatea marilor îndurerați, Ovidiu Corneanu era hotărît să țină în cea mai mare taină aceste mărturii scrise ale unor pierderi ireparabile și ele erau în adevăr ireparabile, sau aproape ireparabile — dar nu pentru cloșcă, ci pentru gospodărie. Aceasta a ieșit la iveală cu prilejul scoaterii lui Ovidiu Corneanu din funcția de brigadier zootehnic. Fără a se ține seama de cîrîiele, gestiunea de păsări a cloștei a fost verificată în amănunt. Cu puii „lui” făcea ce voia și, mai ales, făcea... bani.

Încă o dovadă că în tot acest răstimp nu a „ars gazul” de pomana, ci cu mult folos personal, este faptul că, pe lingă cele cîteva sute de pui, i-a lipsit și o buțelie de aragaz.

Cloșca și-a primit, bineînțeles, pedeapsa meritată, deși atît la Tribunalul raionului Oltenița, cît și la recurs, nu i-a mai tăcut „clonțul” în încercările sale de a se dezvinovăți și de a arunca vina pe șobolani și dihori. În sfîrșit, noile generații de pui au scăpat de caldă ocrotire a aripilor ei protectoare.

RADU ATANASIU